

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. D.**
státní příslušnost Senegalská republika
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. OAM-138/ZA-ZA11-P07-ZZC2-2019, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal žalobou došlou soudu dne 11. 12. 2019 zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) z důvodů podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu prodloužena doba trvání zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců.
2. Žalobce zdůraznil, že byl zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, podle kterého je možné žalobce zajistit, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Připomněl, že aplikovatelnost citovaného ustanovení spočívá zejména na interpretaci pojmu nebezpečí pro veřejný pořádek, přičemž žalovaný je povinen vycházet mimo jiné ze stávající judikatury k tomuto ustanovení. Žalobce poukázal na interpretaci pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Poukázal především na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 13/2013-30, ze dne 17. 9. 2013, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Otázkou, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je při rozhodování správního orgánu o povinnosti tohoto cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] nutno posuzovat tak jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Takovým důvodem tedy může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Bude-li pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vykládán uvedeným způsobem, lze danou právní úpravu považovat za souladnou s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie.“* Nebezpečné chování žalobce by přitom mělo být individuálně podřaditelné konkrétnímu protiprávnímu jednání a mělo by se vyznačovat tím, že je aktuální, skutečné a dostatečně závažné. Až takto definované chování žalobce může ohrozit základní zájmy společnosti. Žalobce svým chováním popsaným v napadeném rozhodnutí, které spočívá fakticky v problematickém chování v zařízení pro zajištění cizinců, nenaplnil žádnou skutkovou podstatu trestného činu a jeho chování v žádném případě nemůže ohrožovat bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. V případě žalobce nebylo proti němu ani zahájeno trestní řízení. V napadeném rozhodnutí popsané jednání žalobce mohla přitom jako jednání znamenající ohrožení, narušení či jiný zásah do veřejného pořádku již Police ČR, ani v jednom případě se tak však nestalo.

3. Postup žalovaného, který nehodnotil jednání žalobce z hlediska toho, zda se jedná o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, je neakceptovatelný. Jednání žalobce může být považováno za nespolečenské, nepřijatelné a morálně neakceptovatelné, avšak nejedná se o jednání, které by mohlo nabýt závažnosti vyžadující aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Institut zajištění podle tohoto ustanovení nelze chápat jako institut výchovný nebo jako druh postihu řešící nesociální chování žadatele o azyl.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí a jednotlivá žalobci vytýkaná jednání. Námitky žalobce shledal jako nedůvodné.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 7. 2. 2019 o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2019 byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, a to na podkladě jednání žalobce, který v pobytovém středisku SUZ MV ČR Kostelec nad Orlicí vyvolal fyzický a verbální konflikt s jiným žadatelem o azyl, a dále se nevhodně choval na veřejnosti. Doba zajištění byla stanovena do 4. 11. 2019. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 10. 2019 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Z úřední činnosti je soudu známo, že proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce žalobou u podepsaného soudu, přičemž řízení je vedené pod sp. zn. 61 Az 41/2019 a nebylo doposud skončeno.
6. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 4. 11. 2019. Při svém rozhodování vyšel především z vyrozumění od Správy uprchlických zařízení MV ČR. Jednotlivá jednání popsaná v rozhodnutí měla spočívat v nevhodných zejména verbálních projevech žalobce vůči zaměstnancům SUZ či vůči ostatním cizincům zajištěným v uvedeném zařízení. V jednom případě, dne 22. 9. 2019, došlo k fyzické potyčce mezi žalobcem a jiným cizincem, ke kterému byla přivolána Policie ČR, avšak dle napadeného rozhodnutí, bez dalších opatření přijatých ze strany PČR. Žalovaný z uvedených jednání dovodil naplnění důvodů pro prodloužení zajištění v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
7. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 8. 1. 2020, č. j. 62 Az 49/2019-32, kterým žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Tento rozsudek byl však ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 7 Azs 12/2020-21. V něm dospěl Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: *„Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že uvedená jednání žalobce lze považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, aby bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nebezpečí už pro něj dokonce představuje a představoval, protože ohrožoval na životě a zdraví další žadatele o azyl (nebo jim tím alespoň vyhrožoval). Není přitom rozhodné, zda byl žalobce za toto své protiprávní jednání již pravomocně odsouzen, či zda s ním bylo „pouze“ zahájeno trestní řízení. Podle judikatury není pravomocné odsouzení vždy nezbytnou podmínkou pro zajištění cizince z tohoto důvodu. Judikatura zdůrazňuje právě to, že záleží na konkrétních okolnostech případu. Je zásadní vzít v potaz, jaký konkrétní skutek žadatel o azyl spáchal. V některých případech (u některých trestných činů) může představovat pravomocné odsouzení významnou skutečnost pro posouzení, zda je žadatel o azyl ohrožením*

pro veřejný pořádek (či zda jej může představovat), jindy lze naplnění této podmínky pro zajištění vyvodit z jiných okolností případu (v této věci z toho, že žalobce vyhrožoval dalším žadatelům o azyl zabitím, choval se značně agresivně a hrozilo, že bude nebezpečný pro další osoby).

Jedním ze základních a nejdůležitějších zájmů společnosti je zájem na ochraně života a zdraví lidí. To vyplývá z hodnotového nastavení společnosti, ale také z následků porušení tohoto chráněného zájmu. Důsledky zásahu do života a zdraví lidí mohou být fatální a mnohdy nenapravitelné. Závažnost ohrožení těchto zájmů je tedy vysoká. Při ohrožení života a zdraví není navíc zpravidla čas čekat a pozorovat, jak se situace, resp. žalobcovo jednání, vyvine, jelikož v sázce je příliš mnoho. I to se nutně promítá do hodnocení, zda žalobce svým jednáním může být hrozbou pro chráněné zájmy, resp. veřejný pořádek, jehož nezbytnou součástí je ochrana společensky důležitých zájmů. Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že krajský soud posoudil tuto otázku nesprávně a v rozporu s judikaturou. Žalobcovo protiprávní jednání totiž představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu na ochraně života a zdraví lidí ve společnosti (srov. např. rozsudek ze dne 13. 2. 2020, č. j. 10 Azs 299/2019 – 27).“

8. Citovaným rozsudkem, resp. závěry v něm vyslovenými, je přitom krajský soud ve věci ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
9. Krajský soud po vrácení věci Nejvyšším správním soudem rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle § 46a odst. 8 zákona o azylu, přičemž v souladu s právním názorem kasačního soudu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť žalobcovo protiprávní jednání, které bylo důvodem k jeho zajištění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu na ochraně života a zdraví lidí ve společnosti a došlo tak naplnění zákonných podmínek k zajištění žalobce.
10. Krajský soud tedy s ohledem na uvedené závěry žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zamítl.
11. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 10. července 2020

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje

